

# คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3399/2568

พนักงานอัยการจังหวัดชัยภูมิ โจทก์ นางสาว ป.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 224, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 4, พ.ร.บ.ให้นำวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวงมาใช้บังคับในศาลจังหวัด พ.ศ. 2520 มาตรา 3, ป.วิ.อ. มาตรา 218, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 264, ป.อ. มาตรา 268, ป.อ. มาตรา 341, ป.อ. มาตรา 90, ป.วิ.อ. มาตรา 43

## ย่อ / หลักกฎหมาย

คดีนี้ศาลชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับฎีกาของจำเลยในปัญหาข้อเท็จจริง ซึ่งจำเลยอาจฎีกาเป็นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของศาลชั้นต้นต่อศาลฎีกาได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 224 ประกอบ พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 4 และ พ.ร.บ.ให้นำวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวงมาใช้บังคับในศาลจังหวัด พ.ศ. 2520 มาตรา 3 ได้ความว่าศาลชั้นต้นมิได้แจ้งคำสั่งไม่รับฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงให้จำเลยทราบ จึงเป็นกระบวนการพิจารณาที่ไม่ชอบ แต่

## คำพิพากษา

คดีนี้ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษายืนตามศาลชั้นต้นและยังคงให้ลงโทษจำคุกจำเลยไม่เกินห้าปี จึงต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตาม ป.วิ.อ. มาตรา 218 วรรคหนึ่ง ประกอบ พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 4 และ พ.ร.บ.ให้นำวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวงมาใช้บังคับในศาลจังหวัด พ.ศ. 2520 มาตรา 3 จำเลยฎีกาในข้อที่ศาลชั้นต้นสั่งไม่รับว่า จำเลยไม่ได้กระทำความผิดฐานร่วมกันปลอมเอกสารและใช้เอกสารปลอมนั้นเป็นการโต้เถียงดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานของศาลอุทธรณ์ภาค 1 อันเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ต้องห้ามฎีกาตามบทบัญญัติดังกล่าว ที่ศาลชั้นต้นสั่งไม่รับฎีกาของจำเลยในปัญหาข้อเท็จจริงชอบแล้ว และเมื่อฎีกาของจำเลยในข้อนี้ต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามที่วินิจฉัยมา ประกอบกับผู้พิพากษาศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 1 ไม่อนุญาตให้จำเลยฎีกาแล้ว จึงไม่เป็นการจำเป็นที่ศาลฎีกาจะสั่งให้ส่งสำนวนคืนศาลชั้นต้นเพื่อแจ้งคำสั่งไม่รับฎีกาในข้อดังกล่าวให้จำเลยทราบแต่อย่างใด โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91, 264, 268, 341 ให้จำเลยคืนเงินหรือใช้เงินที่ยังไม่ได้คืน 1,100,000 บาท ให้แก่ผู้เสียหาย จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 264, 268, 341 ประกอบมาตรา 83 การกระทำของจำเลยเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท แต่ละบทมีระวางโทษเท่ากัน ให้ลงโทษฐานร่วมกันฉ้อโกง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 3 ปี กับให้จำเลยคืนเงิน 1,100,000 บาท ที่ยังไม่ได้คืนให้แก่ผู้เสียหาย สำหรับค่าฤชาธรรมเนียมในส่วนแบ่งให้เป็นพับ (ที่ถูก ไม่ต้องมีคำสั่งเรื่องค่าฤชาธรรมเนียมเพราะโจทก์ขอตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 43) คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษายืน จำเลยฎีกา โดยศาลชั้นต้นรับฎีกาเฉพาะปัญหาข้อกฎหมาย ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีนี้จำเลยยื่นฎีกาเมื่อวันที่ 30 สิงหาคม 2567 ต่อมาวันที่ 12 ธันวาคม 2567 ศาลชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับฎีกาของจำเลยในปัญหา

ข้อเท็จจริง ซึ่งจำเลยอาจฎีกาเป็นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของศาลชั้นต้นต่อศาลฎีกาได้ตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 224 ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวง และวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 4 และพระราชบัญญัติให้นำวิธี พิจารณาความอาญาในศาลแขวงมาใช้บังคับในศาลจังหวัด พ.ศ. 2520 มาตรา 3 ได้ความว่า ศาลชั้นต้นมิได้แจ้งคำสั่งไม่รับฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงให้จำเลยทราบ จึงเป็นกระบวนการพิจารณาที่ไม่ชอบ แต่คดีนี้ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิจารณายืนตามศาลชั้นต้นและยังคงให้ลงโทษจำคุกจำเลยไม่เกินห้าปี จึงต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 วรรคหนึ่ง ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญา ในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 4 และพระราชบัญญัติให้นำวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง มาใช้บังคับในศาลจังหวัด พ.ศ. 2520 มาตรา 3 จำเลยฎีกาในข้อที่ศาลชั้นต้นสั่งไม่รับว่า จำเลยไม่ได้กระทำความผิดฐานร่วมกันปลอมเอกสารและใช้เอกสารปลอมนั้น เป็นการโต้เถียงดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานของศาลอุทธรณ์ภาค 1 อันเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ต้องห้ามฎีกาตามบทบัญญัติดังกล่าว ที่ศาลชั้นต้นสั่งไม่รับฎีกาของจำเลยในปัญหาข้อเท็จจริงชอบแล้ว และเมื่อฎีกาของจำเลยในข้อนี้ต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามที่วินิจฉัยมา ประกอบกับผู้พิพากษา ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 1 ไม่อนุญาตให้จำเลยฎีกาแล้ว จึงไม่เป็นการจำเป็นที่ศาลฎีกาจะสั่งให้ส่งสำนวนคืนศาลชั้นต้นเพื่อแจ้งคำสั่งไม่รับฎีกาในข้อดังกล่าวให้จำเลยทราบแต่อย่างใด ส่วนที่จำเลยฎีกาว่า คดีโจทก์ในความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกงขาดอายุความเพราะผู้เสียหายไม่ได้ร้องทุกข์ภายในสามเดือนนับแต่วันที่รู้เรื่องความผิดและรู้ตัวผู้กระทำความผิดนั้น เห็นว่า ในการวินิจฉัยปัญหาดังกล่าว ศาลฎีกาต้องย้อนไปวินิจฉัยข้อเท็จจริงว่าผู้เสียหายรู้เรื่องความผิดและรู้ตัวผู้กระทำความผิดเมื่อไร และร้องทุกข์ภายในสามเดือนนับแต่วันที่รู้เรื่องความผิดและรู้ตัวผู้กระทำความผิดหรือไม่ ฎีกาจำเลยจึงเป็นฎีกาที่ต้องวินิจฉัยข้อเท็จจริงเพื่อนำไปสู่ข้อกฎหมายที่จำเลยยกขึ้นอ้าง อันเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง เมื่อคดีนี้ต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงดังวินิจฉัยไว้ข้างต้นแล้ว ที่ศาลชั้นต้นสั่งรับฎีกาจำเลยข้อนี้จึงเป็นการไม่ชอบ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย พิจารณายกฎีกาของจำเลย

## องค์คณะ

เทพ อิงคสิทธิ์ · ธนาคม ลิ้มภักดี · ศรศักดิ์ กุลจิตติบวร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) – deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/3399/2568>